

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **L. Š.**, zast. Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Domašov, se sídlem Lesní 18, Domašov, proti rozhodnutí, které žalovaná vydala v blokovém řízení dne 20. 7. 2015, č. GD/2014 D 2053005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2016, čj. 41 A 37/2016-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná vydala v blokovém řízení rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dle sporného bloku jel žalobce dne 20. 7. 2015 v 16:22 hod. osobním vozidlem tov. zn. BMW po dálnici D1 na km 179 ve směru na Brno rychlostí 163 km/h. Žalovaná za to žalobci uložila pokutu ve výši 1000 Kč.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou. Měl za to, že se žádného přestupku nedopustil. V uvedenou dobu a na uvedeném místě žalobce neřídil, nebyl kontrolován policií a blok mu prý nikdy nebyl vystaven. Vystavený blok sám nepodepsal.

Vozidlo označené v bloku nikdy nevlastnil ani nevyužíval, ani osobně, ani pracovně. Někdo zneužil jeho osobní údaje. Krajský soud žalobu jako nepřipustnou odmítl. Uvedl, že žalobce nevyčerpal opravné prostředky v řízení před správním orgánem.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost. V ní rekapituluje žalobní body a namítá, že krajský soud pominul konkrétní okolnosti případu popsané v žalobě. Krajský soud měl zohlednit skutečnost, že sporný blok mu nikdy nebyl vydán, a též to, že se stěžovatel o blokové pokutě dověděl z výpisu z bodového hodnocení řidiče až po 9 měsících od jeho vydání. Stěžovatel má za to, že se proti pokutě uložené v blokovém řízení nemohl nijak bránit, neboť žádné blokové řízení s ním vedené nebylo. Jakmile mu žalovaná na jeho žádost doručila kopii sporného bloku, stěžovatel podal podnět k zahájení přezkumného řízení dle správního řádu. Správní orgány však přezkumné řízení nezačaly.

[4] Žalovaná setrvala na svém vyjádření k žalobě.

[5] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou. Kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V takové kasační stížnosti je stěžovatel povinen především vylicit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003-48). Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení právní otázky, zda je důvod pro odmítnutí žaloby dán (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004-53). Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rovněž samotné odmítnutí žaloby.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Dle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. Dle odst. 2 téhož ustanovení se proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze odvolat.

[8] Krajský soud v napadeném usnesení konstatoval, že jedinou možností, jak dosáhnout projednání přestupku v standardním správním řízení, je odmítnutí uložení blokové pokuty. Jelikož dle krajského soudu stěžovatel neprojevil nesouhlas s blokovou pokutou navenek, nebylo v řízení před soudem možné přezkoumat rozhodnutí vydané v blokovém řízení. Krajský soud přitom dodal, že v daném případě nebylo možné užít ani návrhu na obnovu řízení o přestupku.

[9] Ve shodě se stěžovatelem nemůže Nejvyšší správní soud s těmito zjednodušujícími závěry souhlasit. Předně je třeba krajskému soudu vytknout, že nesprávně posoudil stěžejní část projednávané žaloby. Krajský soud totiž bez dalšího vycházel z jím citované judikatury o nepřipustnosti žaloby proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení (zejména odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003-46, č. 505/2005 Sb. NSS). Přitom stroze dovodil, že i ten, jehož osobní údaje byly při silniční kontrole zneužity, musí odmítnout projednání přestupku v blokovém řízení dle § 84 a násl. zákona o přestupcích. Takový názor však nemůže obstát. Osoba, která přestupek nespáchala a jejíž jméno a osobní údaje skutečný přestupce zneužil, se v blokovém řízení

pokračování

realizovaném na místě spáchání přestupku (§ 85 odst. 3 zákona o přestupcích) nijak bránit nemůže (viz obdobnou situaci např. v rozsudcích NSS ze dne 12. 8. 2010, čj. 9 As 25/2010-49, a ze dne 16. 5. 2012, čj. 1 As 23/2012-24).

[10] Dle ustálené judikatury nelze v důsledku souhlasu přestupce s projednáním přestupku v blokovém řízení podat správní žalobu přímo proti rozhodnutí o blokové pokutě (viz již cit. rozsudek čj. 6 As 49/2003-46; a dále pak rozsudky ze dne 12. 10. 2010, čj. 2 As 81/2010-42; nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 9 As 125/2012-33). Avšak ve zcela odlišné situaci je osoba, která souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení neudělila (§ 84 zákona o předstupcích). Taková osoba totiž může požádat o obnovu řízení v souladu s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, které mj. překonalo závěry krajským soudem citovaného rozsudku ze dne 6. 2. 2008, čj. 3 As 58/2007-117).

[11] Zdejší soud navíc později dovodil, že osoba, která neudělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, musí usilovat o obnovu řízení a proti eventuálnímu rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení se pak má odvolat (viz rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2014, čj. 6 As 96/2014-31, bod 11). Žaloba je přípustná až proti rozhodnutí, jímž správní orgán nevyhověl odvolání proti rozhodnutí o nepovolení obnovy správního řízení. Tím se plně realizuje požadavek subsidiarity ochrany, kterou soudy při přezkumu rozhodnutí správních orgánů poskytují.

[12] Přímá žaloba proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení tedy není přípustná, ani pokud žalobce neudělil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.

[13] V projednávané věci krajský soud opomněl sledovat vývoj rozhodovací praxe ohledně blokového řízení. Důvody, pro které žalobu odmítl projednat, neobstojí. V této věci byly přesto dány důvody pro odmítnutí žaloby. S ohledem na výše citované závěry nebylo možné spornou žalobu věcně projednat a musela být, byť s jiným odůvodněním, než uvedl krajský soud, odmítnuta. Bylo by přitom v rozporu se zásadou procesní ekonomie, pokud by za této situace zdejší soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil jen proto, aby soud upravil odůvodnění, aniž by se to však jakkoliv promítlo do jeho výroku (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2006, čj. 1 Afs 129/2004-76, č. 1476/2008 Sb. NSS).

[14] Zdejší soud se proto nemohl zabývat dalšími kasačními námitkami. Tvrzení, že se stěžovatel sporného přestupku nedopustil a že došlo ke zneužití jeho osobních údajů, nemohou změnit výsledek řízení o jím podané žalobě. Výrok krajského soudu o odmítnutí žaloby obstojí, byť s modifikovaným odůvodněním.

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl

úspěch; žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu